

колко опита и се оказа, че никому не е потрѣбно. Дори единъ пжтъ го подгониха съ тояги...

Но нали всѣко куче трѣбва да живѣе било въ своя, било въ чужда страна. Кученцето не можа да разбере, че е станало чужденецъ, нежелателенъ, отегчителенъ, дори опасенъ. Ако още го търпятъ на улицата, то не значи, че сж длѣжни да го пущатъ въ двора и дори въ стайтъ. Всѣка страна си има свои кучета, които сж се родили въ нея и тукъ сж получили възпитание; и тия кучета иматъ право да бждатъ сити; а куче, пристигнало отъ друго мѣсто, неканено, нѣма такова право. Тъкмо това кученцето не разбираше.

То живѣеше по-рано въ една непросвѣтена страна, съ неустановени закони и никога не му минаваше презъ умъ да злоупотрѣбя съ довѣрие; но тукъ то почувствува такъвъ гладъ, че главата му се замая отъ миризмата на гостилницата. Отначало то почака на вратата, като се надѣваше, че ще му подхвърлятъ нѣкое оглозгано кокалче, или друго нѣщо за ядене, но това не стана. Тогава то се изправи на задни лапи, за да разгледа, какво има на една табла. Помириса я предпазливо, и нѣмайки сила да се удържи, посегна съ жби. Но тутакси получи ударъ въ слабинитѣ си, отъ който отскочи доста далечъ. То усѣти силна болка и бѣ принудено пакъ да избѣга и да се скрие. Разбира се, то съзнаваше, че не постѣпва добре, но съ него се отнесоха още по-зле, а главно не обърнаха внимание, че положението му е безизходно. Хората не разбраха, че не е възможно да живѣе безъ храна, а да умре така младо, не бѣше време, па и не му се щѣше. То не знаеше, какво да прави, кжде да отиде и къмъ кого да се обърне за помощъ? Като скита до вечерята по тихитѣ улици, на мръкване стигна къмъ края на града, гдето бѣ страшно. Нощта прекара подъ единъ стоборъ, треперейки и стрѣскайки се, когато чуваше да се приближаватъ стѣпки. Нима и утре ще прекара тъй?